

גיליון 315

בהר -
בחוקותי
אייר תשפ"ו

חלקנו

עלון שבועי מבית 'חלקי בקהילתי', בית תורני קהילתי לבוגרי ישיבות בעולם המעשה לאורם של גדולי ישראל

השבוע בגליון

מיומנו של
מתקין פרגולות
ש"ת הלכתי

העוול הנוראי
של הדחייה
חלקי בעבודתי

כשרות במטבח
המשרדי
המאור שבה

בתוך קהל ועדה
מהנעה ונשמע בקהילות חלקי

דרך אחרת
תגובה לטורו של הרב שלמה ליפשיץ

כל אחד ואחד
מישראל
דברים כהוויתם

מתגעגע
לר' יצחק
דאורייתא?

חלקי בקהילתי
תחבר אותך
בחזרה

למידע קהילתי תורני באוור
פנה היום למרכז המידע של
חלקי בקהילות

חלקי
בקהילתי

052-760-0080 chb6522592@gmail.com

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ר' ברוך צבי גרינבוים שליט"א ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

חלקי בהליכתי

של 'חלקי' מכוונים למטרה אחת: לייצר אצל חברי הקהילה התפתחות והתקדמות אישית בעבודת ה' - הן במישור התורני והן במישור המשפחתי. המשמעות המעשית של ההתקדמות הקהילתית של חברי 'חלקי', היא בעיסוק התמידי שלנו יחד עם תלמידי חכמים - בלימוד ובירור היסודות התורניים שמרכיבות את עולמנו, וההתקדמות המשותפת של חברי הקהילה בערכים היסודיים הללו. העיסוק בסוגיות אלו, לצד לימוד התורה הקבוע והמשותף - הם אלו שמעניקים לקהילות 'חלקי' את התואר המיוחד והמרום של 'קהילות בצמיחה'.

להלן רשימה חלקית של ערכי הליכה התורניים - בהם מתפתחים, משתלמים ומתקדמים חברי הקהילות:

- א. זהות
 1. הצורך בהגדרה חברתית. 2. הצורך בהשתייכות קהילתית.
 3. שייכות לעולם התורה - לאורם של גדולי התורה.
- ב. 'השליחות שלי בחיים'
 1. מימוש אישי בחיים. 2. שליחות אישית. 3. צדקה ועשיית חסד. 4. תרומה לחברה.
- ג. תורה ועבודה
 1. המבט הנכון על החרדי העובד. 2. דוגמא אישית במרחב הציבורי.
- ד. קביעות עיתים לתורה
 1. החלק שלי בתורה. 2. צורת הלמידה הנכונה. 3. ידיעה ופרקטיקה הלכתית.
- ה. אמונה וביטחון
 1. חיבור פנימי ורגשי לאמונה וביטחון. 2. גברי חובת ההשתתפות בפרנסה?
- ו. זוגיות כהלכה
 1. שלום בית כחלק מעבודת ה'. 2. הכרת עולמם של האיש והאישה. 3. עבודת המידות.
- ז. 'עשה לך רב'
 1. למה צריך רב? 2. איך מוצאים רב? 3. איך שואלים את הרב?
- ח. חינוך ילדים
 1. איך מנהלים נכון? 2. איך מטפלים נכון בבעיות חינוכיות?
- ט. שבת קודש
 1. איך עושים את השבת נכון לנו ומשפחתנו?
- י. תפילה
 1. למה להתפלל? 2. איך מתפללים? 3. איך מפתחים רגשות קודש בעבודת ה'?

הבו גודל לחברי הקהילות הלומדות ומתפתחות של 'חלקי בקהילתי' ויהי חלקנו עמהם.

התפתחות והתרחבות תנועת הקהילות של 'חלקי בקהילתי' ברחבי הארץ, הביאה רבים לברר ולשאל - מהי הבשורה ומהו החזון הרעיוני של התנועה.

האם זו רשת בתי כנסיות לחרדים עובדים? ארגון שדוחף ומממן פתיחת שיעורי תורה לבוגרי ישיבות שיצאו לעבוד? האם זה מיום חברתי שבא לתת מענה לתחושת השייכות שחסרה לחלק מהעמלים לפרנסתם? או אולי התארגנות אינטרסנטית של קהילות מקופחים - שרוצה להשיג או להוכיח משהו למישהו?

התשובה המדויקת לשאלות אלו היא אחת ויחידה: קהילות 'חלקי' נוסדו כדי לאפשר לבוגרי ישיבות שיצאו לעבוד - לצמוח ולהתקדם יחד בעבודת ה'. נקודה. רעיון הקהילות של 'חלקי' הוא - 'קהילות בצמיחה תורנית'. קהילת 'חלקי' אינה רק מניין תפילה חביב ונעים 'משלנו' לחרדי העובד. בית הכנסת של 'חלקי' - אינו רק שיעורי תורה, וההתארגנות של חברי 'חלקי' לא באה כדי שיהיה לחברים - פלטפורמה חברתית להיפגש בה בשבת.

'חלקי בקהילתי' בא לעולם כדי לייצר חיבור חברתי קהילתי של בוגרי ישיבות עובדים - סביב המטרה הגדולה של: התפתחות, צמיחה והתקדמות בעבודת ה' - לאור ערכי עולם התורה ולאורם של גדולי התורה.

ללכת

את מילות הפרשה: "אם בחוקותי תלכו" - פירשו חז"ל שתהיו עמלים בתורה.

מהיכן למדו חז"ל שזו הכוונה במילה 'תלכו', ואיך 'נכנס' פירושם זה במילות הפסוק?

חז"ל למדו זאת ממשמעות המילה 'תלכו'. הליכה, היא התקדמות ממקום למקום. האפשרות להתקדם בהבנת ושמירת המצוות ברמה גבוהה - היא רק דרך לימוד תורה שיטתי ורציני - חזק ולא יעבור. בלי לימוד תורה ועיסוק קבוע בהתקדמות ולמידה - המצוות שנקיים יישארו יבשות וטכניות בלי טעם ועומק. חוקים העומדים קפואים על מקומם ואינם מתקדמים. כך הבינו חז"ל שהמשמעות המעשית של 'בחוקותי תלכו' היא להתקדם בכל המצוות באמצעות לימוד התורה.

לצמוח

האדם הוא יצור חברתי. חשובה לו השייכות החברתית. את הצורך האנושי הזה 'להיות ביחד' - ממנפת קהילת 'חלקי' לקהילתיות תורנית. כל לימודי ואירועי הקהילה

יש להם חלק

שו"ת בהלכה | הר"ג ר' אפרים קרלינסקי, מורה הוראה

לבד על הגג

השבוע, בסדרת הטורים, העוסקים בשאלות הלכתיות מעשיות המתעוררות בשגרת יומו של איש מקצוע: **השבוע: מיומנו של מתקין פרגולות**

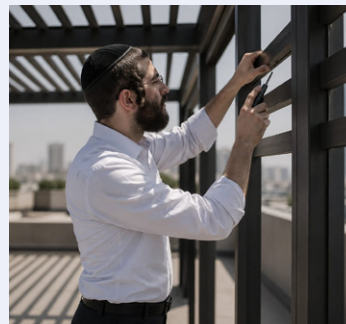
יש להדגיש שכל האיסור הוא רק באופן שהמחיר הזול הוא עבור הקדמת הכסף לפני תחילת העבודה, אולם אם בעל המלאכה מציע מחיר זול יותר עבור הקדמת התשלום לתחילת העבודה, ומחיר יקר יותר עבור תשלום בסוף העבודה, בדרך כלל הדבר מותר משום שאז נוכל להחשיב את הכסף כתשלום שכר העבודה שהתחיל בה, ולא כ'הלואה'. כמו כן, כאשר התשלום הוא בסכום שנחשב כמקדמה [רק בשביל לסגור על העבודה], כלשון בעלי המלאכה] רוב הפוסקים מתירים את הקדמת המעות גם קודם תחילת העבודה.

שאלה: כפי שנתב בתשובה הקודמת, התנהלות מעין זו מקובלת מאוד אצל בעלי מלאכה, ולפי האמור בעצם ישנה בעיה של איסור ריבית בהתנהלות זו. האם ישנם פתרונות שנוכל להציע לבעלי מלאכה או למזמין עבודות, שעל ידם יוכלו להנצל מאיסור זה?

תשובה: אכן ישנם פתרונות שונים להינצל מהאיסור, אולם מכיון שישנם פרטים רבים בהלכה זו, כמו גם הבדלים בין סוגי עבודות [למשל, בין בעל מלאכה שגם מספק חומר לבין פועל שנשכר רק לעבודה], נוכל רק לעורר במסגרת זו שבכל מקרה בו הצעת מחיר כוללת שני מחירים, יש לברר אצל רב בקי בהלכות ריבית האם ואיך אפשר להתיר את סוגי התשלומים השונים.

חשוב לציין, שאם לבעל המלאכה יש 'היתר עיסקא' לבית העסק שלו, מותר למזמין גם לשלם את המחיר הזול, משום שהעבודות וההזמנות שהוא מקבל הם על פי היתר עיסקא זה שמאפשר לו לשלם למזמין המלאכה רווחים כנגד הכסף שהוא מקדים לו, ומקרים מסוג זה מבהירים מדוע כדאי לכל בעל עסק לחתום על שטר 'היתר עיסקא'.

נזק שהזיק בגרמא. אולם כאן אנו מחייבים את העובד מחמת מוזק 'אש', שם הטילה התורה על האדם את האחריות לדאוג לכך שחפציו לא ילכו ויזיקו ברוח מצויה.

שאלה: אדם התקשר אלי לברר את מחיר העבודה. לאחר ששמעתי את היקף העבודה, אמרתי לו שאוכל לבצע לו אותה רק בעוד שלושה שבועות, ולגבי המחיר, בדרך כלל מחיר עבודה כזו הוא 15,000 ש"ח, אולם אם הוא יסגור איתי כעת ויתן לי את הכסף עכשיו במזומן, המחיר יהיה 13,000 ש"ח. המזמין שאל אותי אם אני בטוח שאין בזה שאלה של ריבית, משום שהוא שמע פעם שכאשר יש מחיר אחד למזומן ומחיר אחר לתשלום מאוחר, מתעורר חשש ריבית. האם אכן יש כאן בעיה?

תשובה: מקרים מעין אלו שכיחים מאוד בבעלי מלאכה, אולם חשוב לדעת שאסור לבעל מלאכה להציע שני מחירים לעבודה, כאשר המחיר הזול הוא עבור הקדמת הכסף לפני תחילת העבודה. ההסבר לאיסור זה הוא משום שהקדמת הכסף קודם תחילת העבודה נחשבת כ'הלואה' שנותן המזמין לבעל המלאכה, וההטבה [בצורת הנחה] שהוא מקבל תמורת 'הלואה' זו נחשבת לריבית.

שאלה: אני עובד כמתקין פרגולות. באחד הימים הנחתי תוך כדי עבודה על מרפסת בקומה השישית שני ברגי ג'מבו גדולים על המעקה הסמוך, ועברתי לצד השני של המרפסת בשביל לחתוך כמה קרשים. אחרי כמה דקות התחילה רוח לנשב במרפסת, ובלי ששמתי לב הרוח גלגלה את אחד הברגים והפילה אותו למטה. הוא ניפץ את השמשה הקדמית של אחד הרכבים שחנה שם, ובעל הרכב תובע אותי כעת על הנזק שאירע לרכבו. האם אני חייב? הרי רק הנחתי אותם על המעקה, ואולי נחשב הדבר רק ל'גרמא'.

תשובה: אם הרוח היא רוח שרגילה לנשוב במקום ההוא, ובהדגשה על כך שמדובר בקומה שישית שם הרוח לעיתים חזקה יותר, אזי חייב מתקין הפרגולות לשלם לבעל המכונית על השמשה המנופצת, ואין ממש בטענת העובד שהנזק הוא ב'גרמא'. לעומת זאת, אם הרוח שהפילה את הבורג היתה רוח שלא רגילה לנשוב במקום ובזמן הזה, אין לחייב את העובד לשלם על הנזק.

אחד מאבות הנויקין עליהם חייבה התורה, הוא מוזיק של 'אש'. המקרה הקלאסי הוא אדם שמדליק אש ברשותו, והרוח מוליכה אותה למקום אחר, שם היא מוזיקה. בזה קבעה התורה אב, לחייב על כל היזק הדומה בתכונתו לאש. גם כאן הנזק דומה בתכונתו לאש, משום שרוח מצויה היא זו שהובילה את הבורג להזיק את שמשת הרכב, ולכן חייב לשלם. במקרה שהרוח היא רוח שאינה מצויה, גם במוזיק הקלאסי של אש התורה פטרה אותו, ולכן גם במקרה שלנו, אם הרוח שהפילה את הג'מבו היתה רוח לא מצויה, אין לחייבו.

טענת 'גרמא' אינה מתקבלת כאן כלל וכלל, משום שטענה זו תקפה כלפי חיוב של 'אדם המוזיק', שבו אמרה תורה שאי אפשר לחייבו על

דבר המערכת

נמשחת אשריך

מדורות ל'ג בעומר שבערו השבוע, למרות מזג האוויר, כשהילדים רוקדים ושמחים והמבוגרים משתלבים באירוע, הם הדבר הכי קרוב שיש לנו ל'מדורת השבט' סביבה היו מתאספים ביערות או בערבה אנשי האזור, ומתחברים יחד.

לפעמים אפשר להתבלבל בהבנת חשיבות הקהילה, ולתפוס אותה כמדורת שבט בעלמא, מקום נחמד להתכנס בו, לפגוש אנשים מעניינים ולהרגיש חלק מציבור גדול. ברור שגם הפן הזה קיים, ואין לזלזל בו. חברה אנושית, היא אחת ממעלות בני האדם ובכל מקום היחיד נושא את עינו אל חבריו, נעזר בהם ומשתתף איתם.

בקהילה תורנית יש טובה כפולה ומכופלת, משום שהיא משתמשת בכוח הרבים, וממנפת אותו להתקדמותו הרוחנית של כל אחד מחבריה. כאן אין רק תועלת פרטית של יחידים, הנהנים מכוח הכלל. כאן יש מכפיל כוח רב עוצמה, של ערכות הדדית ודאגה לזולת כשכל פרט תורם לכלל את ייחודיותו, כל חבר מגייס את כישוריו ומעלותיו, בכדי להשפיע טוב על סובביו. כך נוצר שלם הגדול מסך חלקיו, כשהימד הרוחני של עבודת ה' המשותפת, מעצים את החיבור החברתי לפסגות מופלאות.

כשהכל מסביב בוער, כשכח הרע מתגבר, כאשר כלשון הנביא מלאכי: "וְעָתָה אֶנְחֵנוּ מֵאֲשֵׁרִים וְדִים גַּם נִבְנוּ עֲשֵׂי רָשָׁעִים..." במצב נוראי זה, אין כל דרך להינצל מלבד זו: אָז נִדְבְּרוּ יְרָאִי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹנָם לְפָנָיו..."

יהי חלקנו עמכם
המערכת

הגיליון מוקדש לרפואת
מרדכי בן חנה
חוה בת אסתר בריינא

לתרומות
והנצחות
סרקו את
הברקוד

חלקי בעבודתי

הרה"ג ר' שלמה ליפשיץ | רב הקהילות החרדיות הר יונה ב' ויסודות בני ברק

חכמת הקבלה

פרק א': העוול הנוראי של הדחייה

כל שנה בתקופה הזו, ניטשת מלחמה קשה בריכוזים החרדיים. לא בין עמים, אלא בתוך העם עצמו, ובתוך הקהילה עצמה. זו מלחמת ה'קבלה' למוסדות'. חידודים, סמינרים, ישיבות קטנות וגדולות. כל שנה בזמן הזה אני עומד ומשתאה - הייתכן?

התופעה היא בעצם מסחר בנשמות. פעמים רבות כשאני מנסה להשתדל בעבור בנים או בנות שלא התקבלו, אני מרגיש שהצד השני עסוק בעיקר במסחר, פעמים והעוסקים בתחום נשמעים ממש כמו אנשים שסוחרים בבורסה, יש להם עסק, שהם צרכים לדאוג למניות שלו.

תופעות של אפליה, של אהבת הילד הדורסני המנצח, וחוסר מוכנות להביט בעיני משפחתו של ילד אחר, גורמות לעיסוק מוזעזע במוצא הסבים והסבתות במקום לחשוב על נפש הילד, ולחוסר הערכה לילד עדין נפש ואציל שאינו יודע להתחצף במבחן ולהביע את חוסר הבושה שלו... ונתפס כחלש. משפחות שעשו דרך ארוכה וקשה להעמיד את ביתם על אדני התורה הקדושה, ודקדוק ההלכה, עומדות בפני שער סגור רק כי הם לא בעלי יחוס, או בגלל שאב המשפחה צריך לעשות לפרגנות... השעות הרבות שהוא קובע ללימוד תורה, החסד שהוא עושה, והתרומה האדירה - מוסרית וערכית - בעצם מציאותו בקהילה, כל אלו לא עוברים לסוחר.

יהיה מי שיקרא את המילים האלו, ויאמר מה רוצה כאן הכותב? סתם לקטור? לשם מה?

מול עינינו, נעשה עוול ומוטל עלינו לקרוא בקול גדול
כנגדו. זה צעד ראשון

ובכן, רבותי, יש צורך לדבר. יש נושאים שמדברים עליהם שוב ושוב, ומשום מה לא שואלים מדוע מתעסקים בהם. גם על הנושא הזה, צריך לדבר. ואינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחת. כי תורה היא וללמדה אנו צריכים! צריך לומר בפה מלא שזה נוגד את תורתנו הקדושה. עצם המושג "לדחות אנשים" נוגד הרבה מדברי תורתנו הקדושה, נוגד הלכות מפורשות, וזה ממש נגד רצונו לשמר את פך השמן הטהור. איך נשמור את פך השמן אם אנחנו לא מוכנים לשמר בתוכנו אנשים שעמלו רבות לשמר את הטהרה שלהם? איך נאיר את העולם אם אנחנו מקרבת אנשים שמבקשים להיות חלק מאיתנו? איך נאיר את העולם אם אנחנו רואים בת למשפחה שעושה דרך קשה ושונה ממשפחות, ועם כל הקושי וההתמסרות שלה, ברגע הקבלה למוסד כל עמלה נעלם מעינינו?

יהודי צריך להסתובב עם רגש של שליחות, איך הוא יכול לקרב עוד יהודי. לא לקרב רק רחוקים, אלא לקרב גם קרובים. אנחנו חיילים של בורא עולם, וצריכים להיות גייסים לגיונו של מלך, לדאוג שיהיו בלגיונו כמה שיותר חיילים. לא לגיון אליטיסטי מיוחס. אלא לגיון איכותי ערכי שאמון על דברי תורתנו הקדושה, שיש בו ערכים ומוסר והולך בדרך הישר. כל מה שנוגד לכל אלו, נוגד את תורתנו הקדושה. השליחות הזו צריכה להיות חדורה בכל אחד, וכל מי שיש בידו להשמיץ את הקול הזה, ועוד יותר מי שיש בידו לפעול למען קיום הקול הזה עליו לפעול בכל דרך אפשרית.

לצערי ישנה נטייה לכותבי הביקורת על התופעה, לנסות למסגר אותה, לתת לה מקום, ולהסביר למה היא קיימת. כיון שאני סבור שגם אם קיימת הצדקה כזו, היא אינה חזקה דיה, לא אעסוק כאן בצדדים אלו ואסיים בכך שזוהו עוול גדול, ועלינו לעשות כל שביכולתנו בכדי לסיימו.

מנהג של כבוד

'שנים עשר אלף זוגי תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם, ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמעון, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא - כולם מתו מפסח עד עצרת

בין אם נבין את משמעות הדברים ובין אם לאו, נשאל: האמנם חטאם של יחידים גורר עונש לכל ישראל, הרי ודאי שאילו תורת רבי עקיבא הייתה עוברת על ידי כל תלמידיו ולא רק דרך חמשה תלמידים, הייתה תורתו נפוצה ומתחדדת יותר בקרב ישראל, וכי בחטאם של התלמידים הייתה תביעה על כלל ישראל עד שנאמר שהעונש מגיע לכולם?

התשובה היא כנראה אחת, כאשר לא נוהגים כבוד זה בזה, לא הייתה מועילה מסירת תורת רבי עקיבא על ידם. התורה לא הייתה עוברת, שמועותיו לא היו נפוצות, גם אילו לא היו מתים במגיפה, 'לא נהגו כבוד זה לזה' היא סיבה שהתורה לא תימשך. כשהיא נמסרת בצורה כזו, אין לה קיום. ואדרבה, אילו היו התלמידים מתים במגיפה, לא היה רבי עקיבא יודע שעליו ללכת לרבותינו שבדרום, וללמדם את תורתו. העונש הוא אפוא סיבה לקיום מסירת התורה.

מהו הביטוי לנהוג כבוד, וכי לא נכון יותר לומר שלא כיבדו אחד את רעהו? האמת היא ש'סביבנו נשערה מאד' - הקב"ה מדקדק עם יראיו כחוט השערה, ואין אנו יודעים מה הייתה האווירה בישיבתו של רבי עקיבא. אבל המונח 'לנהוג כבוד' משתמע בכוונתו 'לנהוג ולהתנהג עם החבר כמו עם מישור שמכבדים אותו', ולא רק לכבד אותו ולהביט עליו בעין טובה.

בתרבות ובמנטליות שלנו, בה הסיפוק האישי, הגשמי ואולי אף הרוחני, תלוי בביטוי האישיות, ביצירה, ובתחום להתבטא בו. כאשר אנו נדרשים להותיר רשם ומשמעות בעשייה, 'לנהוג כבוד' היינו לכבד את מעלותיו של החבר, ולהכיר בצורך שלו לביטוי מעלותיו. לתת לזולת את האפשרות להתבטא ולהצליח, ואף לשמש בעת הצורך כפלטפורמה נגישה עבורו לביטויים אלו. לעזור לו בדברים הנצרכים לו עבור הצלחתו.

איך נוכל אנחנו לנהוג כבוד זה בזה

לא רק אוכל: כשרות במטבח המשרדי

עבור רוב העובדים, המטבחון המשרדי הוא אי של שפיות - מקום להפוגה, קפה ומפגש חברתי. עבור העובד המקפיד על כשרות, אותו מטבחון הוא לעיתים זירת קרב, שדורשת יכולות בילוש של 8200 ודיפלומטיה של שגריר בא"ם. זה לא רק "מה אוכלים", אלא גם "איזו דרך האוכל עבר".

חוק המפה הצהובה: כשרות כמפרט טכני

סיפר לי מפקח כשרות שהוא אומר לבעל האולם "אם לקוח מזמין אצלך מפה צהובה ופרחים אדומים, אתה תספק לו בדיוק את זה, ולא תנסה להסביר לו שמפה לבנה ופרחים סגולים זה 'יותר יפה' או 'יותר זורם'".

אותו דבר לגבי כשרות במקום העבודה. כשאני מבקש רמת כשרות מסוימת, אני לא מבקש "עצה" או "דעה" על מה נראה לכם כשר מספיק. אני מגדיר מפרט טכני. בדיוק כמו שלא תעגלו פינות בבטיחות של מוצר או בתקציב החברה, אנחנו לא מעגלים פינות בכשרות. אל תנסו להסביר לי ש"זה בסדר" או ש"בדקתם" פשוט תכבדו את המפרט.

בעולם המודרני, המטבחון המשרדי הוא ממלכה של התאמות אישיות. זאת ששוותה רק חלב שקדים (ומסוגלת להשביח את המקרר ריק), וההוא שאוכל רק צמחוני, טבעוני או ללא גלuten. אף אחד לא ינסה להסביר לטבעוני ש"קצת ביצה בפשטידה זה לא נורא".

או למה כשזה מגיע לכשרות, פתאום כל קולגה הופך לרב מטעם עצמו "מה זה משנה איפה זה חומם" או "זה בסך הכל סכין של עוגה". הגיע הזמן להבין שכשרות היא הסטנדרט התזונתי שלי. בדיוק כמו חלב השקדים או הגלuten, זה הגבול שלי וזה לא נתון למשא ומתן.

שדה המוקשים הבלתי נראה

האתגר הגדול הוא שהמכשולים הם לעיתים שקופים. זה המיקרוגל ה'בשרי' שנרכש במיוחד, אבל הופך בלילה לזירה של "מוטי מ-It" שמחמם פיתה עם גבינה צהובה כי כאן הכי נוח לו. זו עוגת יום ההולדת המהודרת שנחתכת בסכין המשרדית הכללית זו שחתכה פסטרמה ולימון לסירוגין ובשנייה אחת הופכת את העוגה כולה ל.....

אלו לא "שיעצונות". אלא פרטים טכניים שמשנים את הסטטוס של האוכל מ"מותר" ל"אסור". כשהעובד החרדי מהסס מול מנה שהוזמנה במיוחד עבורו, זה בגלל שמישהו "פינק" אותו וחימם אותה בתנור הכללי או הגיש אותה על צלחת חרסינה מהארון המשותף.

מלכודת האשמה: "הזמנו במיוחד בשבילך!"

זהו הרגע המתסכל מכולם: המשרד משקיע, מזמין מנה יקרה ממסעדה מהודרת, והמנהל מחייך בציפייה. אבל הטעות הקטנה בדרך החימום הלא נכון או הסכין הלא נכונה הופכת את המנה לבלתי אכילה. התוצאה היא "מלכודת אשמה" העובד מרגיש כפוי טובה, והמשרד מרגיש מתסכל.

איך פותרים את זה? הפתרון הוא לא במגעולים, אלא בניהול ציפיות פרו-אקטיבי.

♦ לעובדים: קחו פיקוד. אם יש הזמנה, תגידו מראש: "אני מעריך את המחשבה, אבל כדי שלא תבזבזו כסף לחינם תנו לי להזמין לעצמי או להביא מהבית".

♦ למנהלים: תשאלו. אל תניחו הנחות. לפעמים החופש של העובד לנהל את הכשרות שלו בעצמו, בלי להפוך ל"פרויקט" של המשרד, הוא ההתחשבות הגדולה ביותר.

סיכום: כבוד לפרטים הקטנים

בסופו של יום, הקפדה על כשרות היא חלק מהזהות המקצועית והאישית של העובד. כשמבינים שכשרות היא לא "החמרה" אלא פרוטוקול עבודה, המטבחון מפסיק להיות שדה מוקשים והופך למקום של כבוד אמיתי. בואו נשאיר את הוויכוחים על "מה יפה יותר" למעצבי האירועים, ובמטבח פשוט נכבד את המפרט של כל אחד מאיתנו.

איך לבנות גשר מעל התהום הפעורה במטבחון המשרדי?

בתוך קהל ועדה

עוד יום

באיוור קל, הגיעו אל שולחן המערכת, תמונות מאירועי בר בי רב דוד יומא, שהתקיימו בקהילות חלקי, בתאריך ה' באייר, כאשר בני התורה ניצלו את היום החופשי בעבודה, לעסוק בתורה יחדיו, ולהעמיק את ידיעותיהם בשלל נושאים, ברוח המקום והשעה:

רמת בית שמש ג'

פתח תקוה - קריצמן

בית שמש - בראיל

רמת שלמה, ו-ם

כפר סבא

וטרה ליבנו

סיפורה של קהילת 'לעבדך באמת' - רכסים

רכס הצפון | הרב אבי בויאר

השבוע אנו מתמקדים באחת מקהילות הפאר של 'חלקי' שבשעה טובה הקימה את המכנה הראשון שלה, בדרך אל בית הכנסת המפואר שעוד ייבנה בעתיד. ועוד מועד לחזון. לשם כך, התיישבנו לשיחה עם ר' אברהם בויאר ור' מאיר שקלאר יומי הקהילה המסורים בכל לב.

הכל מתחיל לפני 4 שנים, פותח אבי בויאר בעיניים בורקות, כשרכסים החלה להתרחב והציבור נהיה מגוון, הקמנו קבוצה של חברה עובדים, והתחלנו עם לימוד פעמיים בשבוע. מהר מאוד התקדמנו ללימוד יומי, והקהילה החלה להתגבש. הגאון הרב משה כהנוביץ, התמנה כרב הקהילה, ומאז הוא מלמד שיעורים קבועים, לצד היותו מורה דרכנו.

אחרי כשנה וחצי, מוסיף מאיר שקלאר הנמרץ, כשהקהילה כבר מקיימת שיעורי יומיים, כולל קבוע שיעורים לנשים ופעילות לילדים, עלתה הדרישה מהחברים להקים בית כנסת לכל הפחות לתפילות השבת. בס"ד מצאנו תלמוד תורה, בו התחלנו להתפלל את תפילות השבת.

לאחר תקופה נוספת של צמיחה והתפתחות, התחלפה הנחלת התל, ונדרשנו לחפש מקום חדש לתפילות. התאספנו החברים כולם, לדיונים ארוכים בדבר עתיד הקהילה, והכיוון אליו אנחנו רוצים להתפתח. קיבלנו החלטה שאנחנו לוקחים הלוואות ככל שידרש, ועושים כל מאמץ כדי להקים בית כנסת שיהיה הבית של הקהילה. העקשן יצליח, מסיים אבי. עברנו כאן כל כך הרבה מכשולים ומורכבויות, חברים שעברו דירה ועזבו, קשיי לוגיסטיקה ובעיות כספיות. בסופו של דבר, המסירות של החברים כולם, כמו שהיא באה לידי ביטוי אפילו בהקמת המכנה שלנו כרגע, בה לקחו חמישה חברים שהם קבלני בנייה, לצד חברים אחרים שתרמו כולם מכישוריהם ויכולותיהם למען הקהילה. בסוף הדברים מסתדרים, והאווירה הטובה, ההשקעה והמסירות הביאו אותנו למקום טוב של קהילה לתפארת, בני תורה נהדרים שרק רוצים לגדול ולהתפתח יחד, לעבדך באמת ובלב שלם.

שיעור משנה ברורה לאחר התפילה

נאחל לקהילת 'לעבדך' באמת, וליזמיה המופלאים, שיזכו להוסיף ולהרבות כבוד שמים בעולם, ויראו בקרוב בהקמת בית הכנסת המפואר והמושלם כראוי לעובדי ה' המבקשים לעבדו יחד בשמחה.

לדגל פרשת בהה, בה אנו קוראים על איסור ריבית, אנו מביאים את טורו של הרב יעקב יצחק אורי שליט"א מהבד"צ ובית הוראה לענייני ריבית, בראשות הרה"ג פנחס וינר, העוסק בדיני ריבית אקטואליים

כאשר אנחנו מעבירים תשלום שהיינו חייבים להעביר במועד מסוים, ובסוף משלמים אותו עם תוספת (ריבית הפיגורים של חברות הביטוח), אנחנו עלולים למצוא את עצמנו בלב איסור אגר נטר – ריבית הכסף של העובד נשאר אצלו כל הזמן כפריה. והתוספת שאנו משלמים עליו היא ריבית לכל דבר.

כאן מגיע דגש קריטי. האחריות והתביעה ההלכתית בסיפור הזה אינן עוצרות רק בשולחנו של המנכ"ל או הבעלים. בעולם ההלכה, כל מי ששותף ליצירת הריבית הולך מראות החשבון שמכתבן את האזיוור, דרך מטחל הכספים שנותן את ההוראה ועד לחשב השכר שמבצע עתול למצוא את עצמו שותף לאיסור. ויחידה מכל העובד עיצמו יש לו בעיה לקבל תוספת זו.

חידות לכל המשיפחה לשולחן שבת
לע"ר שמואל ב"ר דב ודבורה בת אברהם שמואל הכהן

1. בשנת היובל נשוב איש אל...
2. כמו מה יהיו השמיים אם לא נשמור את חקות ה'?
3. מה יבוא בזמן אם נשמור את חוקי ה'?
4. אחד מקרובי המספחה שיכול לגאול לעבד עקב עֲוֹנוֹ
5. בתים בערים שאין סביבן חומה, נקראים גם "בתי..."?
6. באיזה פסוק כתוב שהפירות יהיו משתבחים עם הזמן?
7. פעולה שאסור לבצע בשדה בשנת השמיטה
8. כמה שקלי כסף צריך לתת זכר בגיל 60-20 שהתחייב לתת את ערכו?
9. המועד האחרון בשנה השישית שבו ניתן לנטוע עצי פרי
10. מילה שבה משתמש הפסוק כדי לומר "הפוך לעני" (על אחד מאחיך - בני ישראל)
11. מלאכת קיצוץ דשא או עצים, המותרת בשמיטת רק בתנאים מסוימים ולא לצורך טיפוח
12. את בתיהם וסודותיהם ניתן לגאול מיידית ללא כל הגבלה
13. באדם שאיבד את פרנסתו, אפשר לומר עליו ש"נשבר ..."?
14. מילה נרדפת ל"בִּזְרוּחַ"
15. כיצד נקראים ירקות שגדלו בשנת השמיטה
16. ערכה של נקבה בגיל 20-5 בשקל? כסף?
17. תקנה הלכתית שמאפשרת להימנע משמיטת כספים ויש לקיימה בטוֹף שנת השמיטה
18. מילה שמשמעותה "לעולם", "לדמיד", או כפירוש רש"י "לפסיקה, למכירה פסוקה עולמית" (נכתבה בהקשר של מכירת קרקע לעולם)
19. מילה המתארת הליכה בקומה זקופה (יש גם מושג כזה בדרום הארץ, על רחוק מקריית גת ותושביו מקפידים לשמור את שנת השמיטה כהלכתה)
20. כאשר עם ישראל הולך בדרכי ה', כמה אויבים מצליחים להניס 100 מבני ישראל?
21. אחת המחלות המפורסות בתוכנה. לפי רש"י פירושה משה שיוצר מראה רזה (ללא נפיחות). כיום היא מוכרת כמחלה זיהומית הפוגעת בריאות ועוברת באמצעות שיעול
22. בצד החיובי נאמר "אם בחקתי תלכו", ובצד השלילי נאמר "ואם בחקתי ..."?

בעריכת מנצי פרומר

28' ὑποῖμαι
 18' ἁυῶμαι
 08' ἔτετε
 61' ἐλθούμαι
 81' εἶναι
 41' ἐλπίσθαι
 91' ἄλλε ἁλλῶ
 51' ἀσπῶμαι
 41' ἰσθῶμαι
 31' ἰσθῶμαι
 21' ἔλθω
 11' ἐλπίσθαι
 01' ἐλπίσθαι
 6' ὁμῶμαι
 5' ὁμῶμαι
 4' ἔλθω
 3' ἔλθω
 2' ἔλθω
 1' ἔλθω

רבי שמעון לכל

תגובה לטורו של הרב שלמה ליפשיץ (להאיר את הדרך, חלקנו 314)

שמיים הבוקעת מגרון נחר מתוך שמחה ובכי, כי 'רבי שמעון לכל' זו לא סיסמא. כל אחד מוצא את השייכות שלו במקום הזה.

לפיכך, מול מבטו של הרב ליפשיץ והמחזיקים בעמדה דומה מתוך מחשבה שכלית ובוהנת, עומד כתמונת ראי, מבט דומע ונרגש של רכבות מתפללים.

בנוסף, מעבר לתחושות הסובייקטיביות, קיימת מסורת בת מאות שנים של עליית יהודים בדרך לא דרך לציון, ומעלת עלייה לקברות הצדיקים להעתיק בתפילה, מופיעה כבר בגמ' בסוטה אודות כלב בן יפונה שעלה לקברי האבות להינצל מעצת המרגלים, ונלמדת גם מהזוהר הקדוש עצמו בלא מעט אזכורים. היכן מתאים יותר לשפוך שיח ביום חגו של בעל הזוהר, שגילה בל"ג בעומר את סודות הקבלה לתלמידיו מאשר על ציונו?

אמנם, יש במירון גם תופעות שליליות, וסינדרום ירושלים לא פסח עליו. למשעולי הציון נמשכים גם טיפוסים מפוקפקים, אך המקום קדוש ועתיק ורבי שמעון לכל! לכל!

סיפור ממקור ראשון של ישועה אצל רשב"י.

כשאני מגיע למירון בכל שנה, ורואה בבית המדרש העצום בגודלו מעל הציון, מאות לומדים מתחלפים מחוברים בדבקות לגמרא (המודפסת במקום ע"י מספר מכונות צילום עקב הביקוש הרב לגמרות) ובציון עצמו את המוני החוגגים - 'עין במר בוכה ולב שמח' שרים לכבוד התנא, תוך תפילה חרישית הבוקעת לבבות, מבקשים לקחת חלק ולו קטן בשמחה הגדולה של רשב"י. מבקשים התעלות רוחנית במלוא הרגש היהודי של תפילה וריקוד.

הם זועקים 'רבש"ע! אנטנו פונים אליך ולא לצדיק כמובן. אם לא בזכותנו, תושיע אותנו בזכות בר יוחאי' הבקשה ברורה וצלולה מאוד.

וכשהם רוקדים במעגל עם המוני בית ישראל, קנאים ומתנגדים, נערים אבודים וילדי חלאקה נרגשים, הם מבטאים את הכמיהה מעומק הלב להתחבר לתורה ולמצוות. כמיהה שאפשר לחוות או ביה"כ מתוך יראה, או בעת קבלת עול מלכות

מסופר על פעוט בעל תלתלים מזהבים בשם שמואל, שעד גיל 3 לא הוציא מילה מפיו. לא 'אמא' לא 'אבא', כלום. ביום ל"ג בעומר, לקחה אותו אימו באוטובוסים להילולת הרשב"י במירון. לאחר תפילות ותחנונים, נעמד ביציאה מהמערה שמואל הקטן ואמר בקול בוטח "אמא! איפה הכיפה והציצית שהבטחת לי?!" מאפס מילה למשפט מלא. השמואל הזה הוא אני.

כשהרב ליפשיץ שליט"א פורש את תחושותיו הסובייקטיביות מנקודת מבטו האישית אודות מעלת העולים להר שמנסים בכל דרך לבקש ולהתפלל, אך מתאר כיצד ההילולא במירון היא לא לרוח, והוא לא מצא שם רוחניות. יש גם צד שחווה סובייקטיבית את הדברים אחרת, מאות אלפי העולים במאמץ מידי שנה ואני בתוכם. אישית, אני מצפה מאוד ליום ל"ג בעומר מידי שנה, ותחושותיו של הרב ליפשיץ שיש להם קנין בציבור, עומדות בניגוד לתחושות העמוקות שאני חווה.

לכל אחד מאיתנו יש 'שמואל' משלו וסיפור עם ר' שימעון, או שהוא מכיר מישוה עם

יש גם חוויה אחרת במירון, 'עידו אלפי העולים בעין בוכה ולב שמח

במירון, שם רבי שמעון...

כשאומרים 'תמונה אחת שווה אלף מילים' מתכוונים גם לאחת כזו, שמספרת סיפור שלם, רק למי שמכיר מי שלא שמע על 'חלאקה' בל"ג בעומר, יצטרך הרבה מילים, כנראה.

ל"ג בעומר תשע"ו, מירון

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי

מו"ל: חלקי בקהילתי
יוזמות קהילתית תורנית
מייסד: הרב ברוך צבי גרינבוים
עורך: אהוד בן יהודה

ניקאקא
עיצוב
גרפיקה
פרסום ואסטרטגיה
office@nickakka.co.il

חלקי בקהילתי
בית תורני לבוגרי ישיבות עובדים
לאורם של גדולי ישראל
מרכז מידע ארצי
02 - 6260115 helkioffice@gmail.com
הירדן 2 קרית שדה התעופה

כל אחד ואחד מישראל

הרעיון בבסיסו הוא פשוט. כידוע לכל דרדק וכדאיטא בספר המהפך, רגע לפני המוות רואה האדם מול עיניו את כל מהלך חייו. יודגש! אין צורך במוות פיזי, הרגע לפני בהחלט מספיק לכך. המכשיר החדש יוצר חוויות סף מוות למשתתפים. באמצעות הטכנולוגיה החדשה ביותר חווה המשתתף התקף לב, דריסה בתאונה, נפילה מצוק ואפילו עלייה על המוקד, עד שגופו משתכנע שהוא אכן עומד למות ומפיק את הסרט של חייו.

ראובן הוא לא טיפוס שמשתכנע בקלות, אבל ההזדמנות לחשבון נפש אמיתי, בצירוף הנחת חמישים האחוזים לעשרת הראשונים, שכנעו אותו. הוא נכנס אל תא הנידונים למוות, נחנר לכיסא החשמלי המתוחכם והרכיב על עיניו את משקפי המציאות המדומה.

לא היה קל להגיע לחווית סף מוות. ראובן נאלץ לטבוע פעמיים, לעמוד מול כיתה יורים ולהחליק באמבטיה. בסוף דווקא אשליית חנק מפיסת גזר ביצעה את העבודה. ראובן חש כאילו הוא מת ברגע זה ממש וחייו חלפו לנגד עיניו.

פרט חשוב: החיים לא עוברים מול העיניים כמו הקרנה אור-קולית במתח"ס רק בהרצה. זה יותר כמו אוסף סטואציות שמתחרות זו בזו על תשומת לבו של המת הטרף. מול ראובן הופיעו מאות ראובנים צעירים בכל המצבים בחיים, ואלו מצבים הם היו.

הוא ראה את ראובן הקנאי שעומד ומוחה על פרצה כלשהי, את ראובן החרד"ק שמרשה לעצמו פה ושם, את ראובן הברסלבר שעומד מול הים ומחפש את "טאטע" ואת ראובן הברסקער שחושש לספק ספיאק של איסור. מול עיניו הקמות גילה ראובן שהוא לא אדם אחד מהסוג המושלם - שאינו מודרני ולא צ"ל, לא חב"דניק ולא זילברמנ, גורמלי לגמרי. הוא מורכב מפסיפס של עשרות אנשים שונים, שאת כל אחד מהם הוא שונא.

כשראובן השתחרר מהכיסא התברר לו שעל אהבת ישראל הוא לא צריך לחזור בתשובה. המצוה החביבה עליו, היא אכן "ואהבת לרעך כמוך". הוא שונא את כולם כי הוא לא סובל את עצמו.

לרחוש, ובין אהבה שאינה תלויה בדבר. כמו אי אלו סברות למדניות, גם את זו קשה היה לתרגם למבחן התוצאה. נאמר זאת כך: אם חילוני יכול להיות דתי בלב, גם ראובן יכול להיות אוהב ישראל בלב. דברים שבלבו ולא בלב כל אדם.

צהריים אפרורי אחד, עת שוטט ראובן לתומו ברחוב, משכה את תשומת ליבו התגודדות סביב דוכן מעוצב. ראובן אינו איש של התגודדויות,

הרבה מצוות קיים ראובן, כמו יהודי חרדי קלאסי. מלבד התר"ג המובנות מאליהן, קיים ראובן גם את כלל מצוות דרכנו, מנהגי אבותיו, תקנות קהל פפד"ם, וכן הלאה. הוא לא סבל מכך - ראובן אוהב מצוות הוא. אבל גם לחובב מצוות מצטיין כמותו הייתה מצווה מועדפת. כמוכן שלא באופן גלוי, שהרי את כולן הוא אוהב הכי בעולם. אבל מתחת לפני השטח, אם היית לוחץ עליו, היה מגלה לך האיש כי את מצוות "ואהבת לרעך כמוך" מחבב הוא יותר מכל.

אתה אולי מפקח כרגע, מנסה להבין מה מיוחד בראובן שמצדיק טור יוקרתי. ובכן, אתה פשוט לא מכיר את ראובן. ראובן לא נהג לדבר טובות על אי מי, אם ננקוט לשון נקייה במיוחד, אם כי לדבר על אותו אי מי נהג גם נהג. כדי להגדיר את אהבתו של מידענו לעם ישראל לגווניו, נצטרך להרחיב מאוד את פרשנות המושג אהבת ישראל.

ראובן לא סבל את הקנאים המזויפים, אלו שמפנינים ברחובות כדי להיפגש עם שוטרים או עם זנבות סוסים.

הוא לא סבל גם את החרד"קים, שמוכרים את החיים שלהם בשביל סמארטפון ודומיו. הוא תיעב את הברסלברים על השחצנות התמימה שלהם, את החב"דניקים מסיבות מוכנות, הברסקערס על הזומרות המזורות, הזילברמנים והתרנגולים בחתונות, השונאים, המחבלים, הרמנים של ויזניץ והפולנים של גור. הפוליטיקאים והמשב"קים, הפרענקים שחונים תמיד על שתי חניות, והאתיופים שחייבים לבשל עם גת או איך שקוראים לתבלין שלהם. שלא לדבר על המיזרחניקים, מתחיל ועד מיוז"ז - אין צורך אפילו להסביר מדוע. לראובן הייתה הבנה מוחלטת איך יהודי צריך להתנהג, ואם לא? או שהוא לא יהודי או שהוא לא יודע איך להתנהג.

אז איך "ואהבת לרעך כמוך"? אל דאגה! ראובן אינו אידיוט, הוא ידע היטב את דעתו על מרבית בני האנוש. אך כמו כל למדן מצוי ביאר אל נכון, שיש כאן "צווי דינים": הוא אוהב את כ-ל עם ישראל, אבל בהחלט לא מכבד אותו. אין קשר בין כבוד, אותו צריך

על סף המוות התברר, שהדרך לכוונות טובות, רצופה גהינומים קטנים

בטח לא אלו שסביב דוכן שמדגים כנראה מתקן משוכלל, שמוסגל לחרוך פומלות לכוכבים. מאידך, ראובן הוא בהחלט איש של דוכנים, בפרט של המוצלחים המעוררים התגודדות סביבם.

התגבר ראובן על יצר הכבוד, ניגש והתגודד אף הוא. מהוץ להון, מרפק ימין ומרפק שמאל, והנה ניצב ראובן במרכז ההתרחשות - קו ראשון לדוכן ולשלט הענק עליו כתוב באותיות מתויגות "חשבונפש", ומתחת בקטן: "הדרך שלך לחזור בתשובה".

עיון בברושור מהודר שהונח שם הבהיר את הנתונים: הבעיה המרכזית בחזרה בתשובה היא לא דווקא עזיבת החטא, אלא ידיעת החטא. אם אינך יודע מה עשית לא טוב, איך תוכל להתחרט? לא עוד! שילוב מתוחכם של בינה מלאכותית, מציאות מדומה וגאונות ישיבתית פיתחו את הפתרון המושלם: "מכשיר חשבונפש".